

Namaskaara!

Tak se Vám vzorně hlásím se svým druhým dopisem. Od toho prvního se toho dělo tolik, že bohužel není absolutně v mé moci zachytit ani setinku všeho, ale snad aspoň to nejdůležitější.

Nejzásadnější událostí bylo, když mi asi před měsícem oznámili, že se za 2 dny všechny „moje“ děti stěhují do jiného cca 4 km vzdáleného střediska Snehalaya. Je tam pro děti lepší zázemí a jejich prostory ve středisku Don Bosco se aspoň využijí pro další z mnoha projektů, které tu mají Salesiáni na starosti. Přes noc bude s dětmi kuchařka a jedna učitelka (miss Latha), já za nimi prý můžu jezdit denně na kole. Tato představa mi původně až tolik nevadila, než mi došly všechny souvislosti. Cesta do střediska je spíš taková polňačka, z jedné strany smetiště, z druhé strany kanál, kam chodí ve dne ženy prát, ale k večeru chlapi chlastat. Je tedy jasné, že bych se musela vracet před setměním, což v praxi znamená nejpozději v 5 hodin večer vyrazit. Tím bych se ale okradla o spoustu drahocenného času s dětmi. Nemohla bych s nimi večer studovat, ukládat je na dobrou noc, ošetřovat rány, které se jim během dne nahromadí... Prostě se mi představa, že za dětmi budu jezdit jen „na návštěvu“ neslučovala s obrazem správně nasazeného dobrovolníka. ☺

Tak jsem začala Salesiány přesvědčovat, aby mě ve středisku nechali i spát. Nejdřív z toho měli hroznou srandu, ale když viděli, že to myslím vážně, tak mi začali vyjmenovávat ne zrovna neracionální argumenty, proč to není možné. Není tam pro mě pokoj a jen společné záchody a sprchy s dětma (sprcha = kýbl s vodou). Musela bych jít s dětmi, což znamená jak na snídani, tak na oběd i večeri jen šíleně ostrou rýži (pro mě ze začátku zcela nepoživatelnou), zatímco dokud jsem jedla s komunitou, na jídlo jsem si nemohla stěžovat. A není tam internet!!! Prostě jen totální venkov, nic pro zmlsanou Evropanku ... No musím uznat, že jsem vnitřně začínala trochu váhat. Ale veškeré pochybnosti padly v den, kdy se mi všechny děti odstěhovaly (indické 2 dny trvaly naštěstí více než týden, tak jsem aspoň měla čas se na to trochu psychicky připravit). Otec slíbil, že mě za dětmi hned po obědě hodí, abych nemusela na kole, které bylo zrovna nefunkční. No ale indické po obědě znamenalo ve výsledku v 7 hodin večer. Do střediska jsem dojela pěkně našťavaná na otce, který pořád jen opakoval „za chvíli“, na celou Indii, která je nespolehlivá a nic v ní nefunguje, na všechny Salesiány, kteří mi klidně odsunuli moje děti pryč, a prostě na celý svět...-) Každopádně, když jsem dojela do střediska, děti se na mě vrhly takovým způsobem, že ze mě okamžitě všechna zlost spadla. Věšely se na mě, jakoby jsme se neviděly aspoň měsíc a strašně mě přemlouvaly, ať tam s nimi zůstanu. Otec se nakonec zachoval úžasně, do dvou dnů mi sehnal madračku a domluvil s kuchařkou, že mě nechá spát v jejím pokoji (ona prý spí stejně téměř pořád venku). Zatím jsme se dohodli, že budu dvakrát týdně jezdit na noc zpátky do střediska Don Bosco. Tak se tyto dny můžu aspoň pořádně vyspat.

Naše kuchyně

Dětské hřiště

Zatím se mi v novém středisku moc líbí. Máme tu spoustu zvířat, taky banánové palmy. A kromě dětí se tu starám o psy, čímž jsem si splnila svůj velký dětský sen. 😊 Navíc se hned první týden naší fence narodilo 10 štěňátek, z čehož jsem měla ještě mnohonásobně větší radost než všechny děti dohromady. Podmínky jsou tu sice polnější, ale zvykla jsem si rychle. Konečně se ze mě stává pravá Indka, která jí rýži rukou s dětmi na zemi v tureckém sedu. Taky se mi podařilo nějakým záhadným způsobem ztratit pantofle, ale váhám, jestli si vůbec pořizovat nové, když tu stejně běhám jako děti celou dobu bosky.

Můj (= kuchařčin pokoj) je vážně miniaturní a od dětí mě teď dělí jen dveře a tenoučká stěna. Nezbyvá, než být dětem k dispozici 24 hodin denně. Hned první ráno mě vzbudily asi v půl šesté šíleným bušením na dveře. Vyděšeně jsem vyskočila, co se děje, ale ukázalo se, že mi chtěly jen popřát dobré ráno (já si naivně nastavila budíka až na šest). Veškeré moje běžné každodenní činnosti připadají dětem neuvěřitelně zajímavé. Třeba první dny, když jsem si čistila zuby, tak se vždycky holky seběhly, koukaly na mě a posléze se hádaly, kolikrát denně to dělám.

Dneska píšu zase ze svého luxusního pokoje ve středisku Don Bosco, a ač jsem ze Snehalaya nadšená, jsem vážně šťastná, že můžu na chvíli vydechnout. Jakkoliv se otcům moje stěhování ze začátku nelíbilo, když viděli, že je to pro mě OK, tak na mě během prvních pár dní doslova zapomněli. Aspoň tak mi to trochu připadá. Teď jsme tu měli obrovský svátek, takže všichni včetně učitelek odjeli pryč a já zůstala ve středisku 4 dny úplně sama jen s dětmi a kuchařkou. Za celou dobu se tu neukázal ani nikdo s komunity, jen sem tam něco zatelefonovali oné kuchařce, která ale neumí ani slovo anglicky, takže veškerá konverzace závisela jen na mých pár kanadských slovíčkách. Nevěděla jsem, jestli se mám snažit učit a jet podle plánu, když stejně půlka dětí byla taky na prázdninách a hlavně neměla tušení kdy, a jestli vůbec někdo přijede. Připadala jsem si trochu opuštěná a odtržená od celého světa, bez internetu a jakýchkoliv informací. Ale děti byly úžasné, snažily se mi pomáhat a zlobily asi 100x méně než normálně. Jeden večer se nám pokazil generátor, tak jsme s dětmi drželi černou hodinku (elektrina tu v jednom kuse nejede), ale jeden klučina ho nakonec při světle mojí čelovky opravil. Čtrnáctileté děti tu neumí číst, ale na jiné věci jsou neuvěřitelně šikovné.

Tak se mějte krásně a držte mi palce do dalších měsíců! 😊

Martina Švehlákova